

ПАСЛАНЬНЕ ДА ГЕБРАЯЎ АПОСТАЛА ПАЎЛА

¹ Бог, Які шмат разоў і шматлікімі спосабамі здаўна гаварыў да бацькоў праз прарокаў,

² у апошнія гэтыя дні прамовіў да нас праз Сына, Якога паставіў за спадкаемцу ўсяго, праз Якога і вякі ўчыніў.

³ Ён, будучы зьзяньнем славы і выразам існасьці Ягонай і ўсё словам моцы Сваёй трымаючы, учыніўшы праз Сябе ачышчэньне грахоў нашых, сеў праваруч велічы на вышынях,

⁴ стаўшыся лепшым за анёлаў нагэтулькі, наколькі слаўнейшае за іх успадкаеміў імя.

⁵ Бо каму з анёлаў сказаў Ён калі: «Ты — Сын Мой, Я сёньня нарадзіў Цябе»? І яшчэ: «Я буду Яму Айцом, і Ён будзе Мне Сынам»?

⁶ А калі ізноў уводзіць Першароднага ў сусьвет, кажа: «І няхай паклоняцца Яму ўсе анёлы Божыя».

⁷ А наконт анёлаў кажа: «Ён робіць анёламі Сваімі духаў і служыцелямі Сваімі — **ПОЛЫМЯ АГНЮ**».

⁸ А наконт Сына: «Пасад Твой, Божа, на век вечны; кій правасьці — кій валадарства Твайго.

⁹ Ты палюбіў праведнасьць і зьненавідзеў беззаконьне. Дзеля гэтага памазаў Цябе, Божа, Бог Твой алеем весялосьці больш за таварышаў Тваіх».

¹⁰ І: «Ты напачатку, Госпадзе, умацаваў зямлю, і неба — справа рук Тваіх;

¹¹ яны загінуць, а Ты застаешся; і ўсе, як шаты, састарэюць,

¹² і, як адзеньне, Ты скруціш іх, і яны зьменяцца; а Ты — Той Самы, і гады Твае ня скончацца».

13 А наконт каго з анёлаў сказаў Ён калі: «Сядзь праваруч Мяне, пакуль пакладу ворагаў Тваіх як падножжа ног Тваіх»?

14 Ці ня ўсе яны — паслугавальныя духі, якія пасланыя на служэньне дзеля тых, якія маюць успадкаеміць збаўленьне?

Гебр 2

1 Дзеля гэтага мусім асабліва зважаць на чутае, каб не адпасьці.

2 Бо калі сказанае праз анёлаў слова было цьвёрдае, і ўсякае парушэньне і непаслухмянасьць даставалі справядлівую адплату,

3 як мы ўцячэм, калі занядбалі такое вялікае збаўленьне, якое спачатку было сказанае Госпадам, зацьверджана ў нас ад тых, якія чулі,

4 якім засьведчыў Бог праз знакі, і цуды, і розныя сілы, і праз раздаваньне Духа Сьвятога паводле волі Яго?

5 Бо не анёлам падпарадкаваў Ён будучы сусьвет, пра які гаворым.

6 Засьведчыў жа нехта недзе, кажучы: «Што ёсьць чалавек, што Ты ўзгадваеш яго, або сын чалавечы, што Ты адведваеш яго?»

7 Крыху Ты панізіў яго перад анёламі, даў яму вянок славы і пашаны і паставіў яго па-над творамі рук Тваіх;

8 усё падпарадкаваў Ты пад ногі яго». Бо калі падпарадкаваў яму ўсё, нічога не пакінуў непакорным яму. Але цяпер мы яшчэ ня бачым, каб усё было падпарадкавана яму,

9 а бачым Ісуса, Які крыху быў паніжаны перад анёламі, Які праз пакуту сьмерці атрымаў вянок славы і пашаны, каб з ласкі Божае пакаштаваў сьмерці за ўсіх.

10 Бо трэба было, каб Той, дзеля Якога ўсё і праз Якога ўсё, ведучы многіх сыноў у славу, Начальніка збаўленьня іхняга праз пакуты ўчыніў споўненым.

11 Бо і Той, Які асьвячае, і тыя, якія асьвячаюцца, усе — з Аднаго; дзеля гэтай прычыны Ён не саромеецца называць іх братамі, кажучы:

12 «Паведамлю імя Тваё братам Маім, пасярод царквы засьпяваю Табе».

13 І яшчэ: «Я буду спадзявацца на Яго». І яшчэ: «Вось, я і дзеці, якіх даў мне Бог».

14 Дык калі дзеці сталіся супольнікамі цела і крыві, і Ён таксама мае ўдзел у іх, каб праз сьмерць зьнішчыць таго, хто мае ўладу над сьмерцю, гэта ёсьць д'ябала, і вызваліць тых, якія дзеля страху сьмерці праз усё жыцьцё падлягалі няволі.

16 Бо, сапраўды, не анёлаў Ён прыймае, але насеньне Аўраамавае прыймае.

17 Дзеля гэтага Ён павінен быў у-ва ўсім стацца падобным да братаў, каб быць міласцівым і верным Першасьвятаром перад Богам дзеля перамольваньня за грахі народу.

18 Бо таму, што Сам Ён, спакушаны, цярпеў, можа тым, якія спакушаныя, дапамагчы.

Гебр 3

1 Дзеля гэтага, браты сьвятых, удзельнікі ў нябесным пакліканьні, прыгледзьцеся да Апостала і Першасьвятара вызнаньня нашага, Ісуса Хрыста,

2 Які верны Таму, Які паставіў Яго, як і Майсей у-ва ўсім доме Ягоным.

3 Бо Ён варты яшчэ большае славы за Майсея, як і большую пашану мае за дом той, хто яго збудаваў.

4 Бо ўсякі дом некім будуюцца; а Той, Які ўсё збудаваў, — Бог .

⁵ І Майсей верны ў-ва ўсім доме Ягоным, як слуга, дзеля сьведчанья пра тое, што мела быць сказаным;

⁶ а Хрыстос — як Сын у доме Ягоным, дом Якога — МЫ, калі толькі адвагу і пахвалу надзеі цвѣрда да канца трымаць будзем.

⁷ Дзеля гэтага, як кажа Дух Сьвяты: «Сённяя, калі пачуеце голас Ягоны,

⁸ не закамняйце сэрцы вашыя, як у раздражненьні, у дзень спакусы ў пустыні,

⁹ дзе спакушалі Мяне бацькі вашыя, выпрабоўвалі Мяне і бачылі справы Мае сорок гадоў.

¹⁰ Дзеля гэтага ўгнавіўся Я на пакаленьне тое і сказаў: “Заўсёды блукаюць яны сэрцам, а самі не спазналі шляхоў Маіх”.

¹¹ Дык прысягнуў Я ў гневе Маім, што ня ўвойдуць яны ў супачынак Мой».

¹² Глядзіце, браты, каб не было ў кім з вас сэрца злога і бязьвернага, што адступаецца ад Бога Жывога,

¹³ але прасіце адзін аднаго штодня, пакуль называецца “СЁННЯ”, каб хто з вас не закамняеў праз падман грэху.

¹⁴ Бо мы сталіся ўдзельнікамі Хрыста, калі толькі пачатку пэўнасьці цвѣрда будзем трымацца да канца,

¹⁵ калі гаворыцца: «Сённяя, калі пачуеце голас Ягоны, не закамняйце сэрцы вашыя, як у раздражненьні».

¹⁶ Бо некаторыя, што чулі, раздражнілі; але ня ўсе, якія выйшлі з Эгіпту праз Майсея.

¹⁷ На каго ж гневаўся Ён сорок гадоў? Ці не на тых, якія зграшылі, косткі якіх палеглі ў пустыні?

¹⁸ А каму прысягаў Ён, што ня ўвойдуць яны ў супачынак Ягоны, калі ня тым, якія не скарыліся?

¹⁹ І бачым, што яны не змаглі ўвайсьці праз недаверства.

Гебр 4

¹ Дык будзем баяцца, каб, калі яшчэ трывае абяцаньне ўвайсьці ў супачынак Ягоны, ня думаў хто з вас, што ён горшы.

² Бо і нам [гэта] дабравешчана, як і тым; але ім не дало карысьці пачутае слова, бо не спалучылася з вераю тых, якія слухалі.

³ Бо ўваходзім у супачынак мы, якія паверылі, бо Ён сказаў: «Дык прысягнуў Я ў гневе Маім, што ня ўвойдуць яны ў супачынак Мой», хоць справы [Ягоныя] сталіся ад заснаваньня сьвету.

⁴ Бо сказана недзе наконт сёмага дню гэтак: «І супачыў Бог у дзень сёмы ад усіх справаў Сваіх».

⁵ І яшчэ тут: «Ня ўвойдуць яны ў супачынак Мой».

⁶ Дык, калі некаторым застаецца ўвайсьці ў яго, а тыя, якім раней дабравешчана, не ўвайшлі ў яго за няскоранасьць,

⁷ ізноў Ён вызначае дзень “СЁНЬНЯ”, кажучы праз Давіда, праз гэтулькі часу, як было сказана: «Сёньня, калі пачуеце голас Ягоны, не закамняйце сэрцы вашыя».

⁸ Бо калі б Егошуа даў тым супачынак, не было б сказана пасья таго пра іншы дзень.

⁹ Таму застаецца для народу Божага захаваньне суботы.

¹⁰ Бо хто ўвайшоў у супачынак Ягоны, той і сам супачыў ад справаў сваіх, як і Бог ад Сваіх.

¹¹ Дык будзем намагацца ўвайсьці ў супачынак гэты, каб хто за тым прыкладам не палёг праз няскоранасьць.

¹² Бо слова Божае жывое і дзейснае, і вастрэйшае за ўсякі меч двусечны, і працінае аж да разьдзяленьня душы і духа, суставаў і шпіку, і судзіць думкі і намеры сэрца.

13 І няма стварэння, схаванага перад Ім, але ўсё аголена і адкрыта перад вачыма Таго, пра Якога нашае слова.

14 Дык, маючы Першасьвятара вялікага, Які прайшоў праз неба, Ісуса, Сына Божага, будзем трымацца вызнаньня.

15 Бо маем Першасьвятара не такога, што ня можа спачуваць слабасцям нашым, але такога, які, падобна нам, дазнаў спакушэння ў-ва ўсім, апрача грэху.

16 Дык будзем набліжацца з адвагаю да пасаду ласкі, каб атрымаць літасць і ласку знайсці дападмогу ў адпаведны час.

Гебр 5

1 Бо ўсякі першасьвятар, які спаміж людзей бярэцца, дзеля людзей стаўляецца на тое, што Божае, каб прыносіў дары і ахвяры за грахі,

2 каб мог спачуваць тым, якія не разумеюць і заблукалі, бо і сам абложаны нядужасьцю,

3 і праз гэта павінен як за народ, гэтак і за сябе прыносіць [ахвяры] за грахі.

4 І ніхто сам сабою не прыймае гэтую пашану, але той, хто пакліканы Богам, як і Аарон.

5 Гэтак і Хрыстос ня Сам Сябе праславіў, каб быць Першасьвятаром, але Той, Які сказаў Яму: «Ты — Сын Мой, Я сёння нарадзіў Цябе»,

6 як і ў іншым [месцы] кажа: «Ты — сьвятар на вякі паводле парадку Мэльхісэдэка».

7 Ён у дні цела Свайго з вялікім крыкам і сьлязьмі прыносіў просьбы і ўпрошваньні да Таго, Які мог збавіць Яго ад сьмерці, і быў выслуханы дзеля багабойнасьці.

⁸ Хоць Ён — СЫН, але навучыўся паслухмянасьці праз тое, што перацярпеў,

⁹ і, споўніўшы [ўсё], стаўся для ўсіх, якія паслухмяныя Яму, прычынаю вечнага збаўленьня,

¹⁰ названы ад Бога Першасьвятаром паводле парадку Мэльхісэдэка.

¹¹ Адносна Яго мы маем шмат сказаць, і цяжка выказаць, бо вы сталіся маруднымі, каб слухаць.

¹² Бо вы, якія паводле часу павінны быць настаўнікамі, ізноў маеце патрэбу, каб вучылі вас падставовым пачаткам словаў Божых, і вы маеце патрэбу ў малацэ, а ня ў цьвёрдай страве.

¹³ Бо ўсякі, хто спажывае малако, неспрактываваны ў слове праведнасьці, бо ён — немаўля.

¹⁴ А цьвёрдая страва ёсьць для дасканалых, у якіх праз ужываньне разуменьне спрактываванае распазнаваць добрае і ліхое.

Гебр 6

¹ Дзеля гэтага, пакінуўшы пачатак Хрыстовага слова, зьвернемся да дасканаласьці, не кладучы ізноў падмуркі, [гаворачы пра] навяртаньне ад мёртвых справаў і веру ў Бога,

² вучэньне пра хрышчэньні, і ўскладаньне рук, і ўваскрасеньне мёртвых, і суд вечны.

³ І гэта зробім, калі Бог дазволіць.

⁴ Бо немагчыма тых, якія аднойчы былі прасьветленыя, і пакаштавалі дару нябеснага, і сталіся ўдзельнікамі Духа Сьвятога,

⁵ і пакаштавалі добрага слова Божага і моцаў будучага веку,

⁶ і адпалі, ізноў абнаўляць праз навяртаньне, тых, якія ізноў укрыжоўваюць у сабе Сына Божага і аддаюць на сорам [Яго].

7 Бо зямля, якая п'е дождж, што часта зыходзіць на яе, і родзіць расьліну, карысную для тых, хто абрабляе яе, атрымлівае дабраслаўленьне ад Бога;

8 а тая, якая прыносіць церні і асот, непрыдатная і блізкая да праклёну, і канец яе — спаленьне.

9 А мы перакананыя адносна вас, улюбёныя, што вы — лепшыя і маеце збаўленьне, хаця і гаворым гэтак.

10 Бо Бог не няправедны, каб забыцца на справу вашу і працу любові, якую вы зьявілі ў імя Ягонае, калі служылі і служыце сьвятым.

11 А мы жадаем, каб кожны з вас выяўляў такую самую дбаласьць у пэўнасьці надзеі да канца,

12 каб ня стацца вам маруднымі, але пераймальнікамі тых, якія праз веру і доўгацярплівасьць бяруць у спадчыну абяцаньні.

13 Бо Бог, абяцаючы Абрагаму, ня маючы нікога вышэйшага, каб прысягаць, прысягаў Самім Сабою,

14 кажучы: «Праўдзіва, дабраслаўляючы, дабраслаўлю цябе і, памнажаючы, памножу цябе».

15 І гэтак [Абрагам], маючы доўгацярплівасьць, атрымаў абяцаньне.

16 Бо людзі прысягаюць вышэйшым, і ўсякая спрэчка між імі завяршаецца прысягай на сьвярджэньне.

17 Дзеля гэтага Бог, хочучы празьмерна паказаць спадкаемцам абяцаньня нязьменнасьць намеру Свайго, ужыў прысягу,

18 каб праз дзьве нязьменныя рэчы, у якіх Богу хлусіць немагчыма, вялікае пацяшэньне мелі мы, якія прыбеглі ўхапіцца за надзею, што перад намі ляжыць,

19 якую маем, як якар душы, пэўны і трывалы, які ўваходзіць у-ва ўнутранае за заслону,

20 куды за нас як папярэднік увайшоў Ісус,

стаўшыся Першасьвятаром на вякі паводле парадку Мэльхісэдэка.

Гебр 7

¹ Бо гэты Мэльхісэдэк, валадар Салему, сьвятар Бога Найвышэйшага, які сустрэў Абрагама, калі той вяртаўся пасля разгрому валадароў, і дабраславіў яго,

² і якому дзесяціну ад усяго аддзяліў Абрагам, папершае, перакладаецца як Валадар праведнасьці, а пасля ён — валадар Салему, гэта ёсьць Валадар супакою,

³ бяз бацькі, бяз маці, без радавodu, які ня мае ані пачатку дзён, ані канца жыцьця, падобны да Сына Божага, застаецца сьвятаром назаўсёды.

⁴ Бачыце, які вялікі той, якому нават Абрагам патрыярх даў дзесяціну са здабычы.

⁵ Тыя з сыноў Левія, якія атрымліваюць сьвятарства, маюць прыказаньне паводле Закону браць дзесяціну з народу, гэта ёсьць з братоў сваіх, хаця і яны выйшлі з паясьніцы Абрагама.

⁶ А ён, які не паходзіць з іх, узяў дзесяціну ад Абрагама і дабраславіў таго, які меў абяцаньні.

⁷ Без усялякае спрэчкі меншы дабраслаўляецца большым.

⁸ І тут дзесяціны атрымліваюць людзі сьмяротныя, а там — ТОЙ, пра якога сьведчыцца, што жыве.

⁹ І, можна так сказаць, праз Абрагама ўзята дзесяціна і з Левія, які сам атрымлівае дзесяціны,

¹⁰ бо ён быў яшчэ ў паясьніцы бацькі, калі сустрэў яго Мэльхісэдэк.

¹¹ Дык, калі б усё здзейсьнілася праз сьвятарства лявітаў, бо народ разам з ім атрымаў Закон, якая яшчэ патрэба паўставаць іншаму сьвятарству паводле

парадку Мэльхісэдэка, а не паводле парадку Аарона называцца?

12 Бо разам з перамай сьвятарства патрэбна, каб сталася і зьмена Закону.

13 Бо Той, пра Якога гаворыцца гэтак, належаў да другога калена, з якога ніхто не прыступаў да ахвярніка.

14 Бо відочна, што Госпад наш узыйшоў з калена Юды, а пра гэтак калена Майсей нічога не сказаў адносна сьвятарства.

15 І гэтак яшчэ больш зразумела, калі паводле падабенства Мэльхісэдэка паўстае іншы Сьвятар,

16 Які не паводле Закону прыказаньня цялеснага стаўся, але паводле моцы незьнішчальнага жыцьця.

17 Бо засьведчыў [Бог]: «Ты — сьвятар на вякі паводле парадку Мэльхісэдэка».

18 Бо раней быўшае прыказаньне адкінута праз слабасьць яго і некарыснасьць,

19 бо Закон нічога ня споўніў, але ўводзіцца лепшая надзея, праз якую мы набліжаемся да Бога.

20 І як гэтак было не без прысягі,

21 бо тыя ставаліся сьвятарамі без прысягі, а Гэты — з прысягай Таго, Які гаварыў пра Яго: «Прысягнуў Госпад і не раскаецца: Ты — сьвятар на вякі паводле парадку Мэльхісэдэка»,

22 нагэтулькі лепшага завету Паручальнікам стаўся Ісус.

23 І тых сьвятароў было шмат дзеля таго, што сьмерць забараняла [некаму] затрымацца,

24 а Гэты праз тое, што застаецца на вякі, мае сьвятарства, якое не адступаецца [ад Яго],

25 таму Ён і можа цалкам збаўляць тых, якія прыходзяць праз Яго да Бога, заўсёды жывы, каб заступацца за іх.

26 Бо Гэткага трэба нам Першасьвятара, сьвятога, нявіннага, беззаганнага, адлучанага ад грэшнікаў і ўзвышанага па-над нябёсы,

27 Які ня мае патрэбы штодня, як тыя першасьвятары, прыносіць ахвяры спачатку за свае грахі, пасля за [грахі] народу, бо Ён зрабіў гэта аднойчы, прынёшы [ў ахвяру] Сябе.

28 Бо Закон стаўляе за першасьвятароў людзей, якія маюць нядужасьць, а слова прысягі, што пасля Закону, [паставіла] Сына, дасканалага на вякі.

Гебр 8

1 А галоўнае ў тым, што сказана, тое, што мы маем Першасьвятара, Які сеў праваруч пасаду велічы ў небе,

2 служыць Сьвятыні і праўдзівага Намёту, які паставіў Госпад, а не чалавек.

3 Бо кожны першасьвятар стаўляецца на тое, каб прыносіць дары і ахвяры; таму трэба, каб і Гэты меў нешта, што прынесці.

4 Бо калі б Ён быў на зямлі, ня быў бы сьвятаром, [бо] ёсьць сьвятары, якія паводле Закону прыносяць дары,

5 якія служаць прыкладу і ценю [рэчаў] нябесных, як атрымаў слова Майсей, калі меўся зрабіць намёт: «Глядзі, — прамовіў Ён, — зрабі ўсё паводле вобразу, які паказаны табе на гары».

6 А цяпер Ён атрымаў служэньне тым слаўнейшае, чым лепшага Ён пасярэднік завету, які ўзаконены на лепшых абяцаннях.

7 Бо калі б той першы быў без заганы, не шукалася б месца для другога.

8 Бо, вінавацчы іх, кажа: «Вось, надыходзяць дні, — кажа Госпад, — і Я зраблю з домам Ізраіля і з

домам Юды новы запавет,

⁹ не паводле запавету, які Я зрабіў з бацькамі іх у дзень, калі ўзяў іх рукою Маёю, каб вывесці іх з зямлі Эгіпту, бо яны ня вытрывалі ў запавеце Маім, і Я занядаў іх, — кажа Госпад.

¹⁰ Вось запавет, які Я заключу з домам Ізраіля пасля тых дзён, — кажа Госпад, — даючы законы Мае ў думкі іхнія, напішу іх і на сэрцах іхніх, і буду ім Богам, а яны Мне будуць народам.

¹¹ І ня будзе вучыць кожны бліжняга свайго і кожны брата свайго, кажучы: “Пазнай Госпада”, бо ўсе, ад малога іхняга да вялікага іхняга, будуць ведаць Мяне.

¹² Бо міласцівы буду да няправеднасьцяў іхніх, і грахоў іхніх і беззаконьяў іхніх больш не ўгадаю».

¹³ Калі кажа “новы”, учыніў старым першы; а тое, што старэе і здаўніваецца, блізкае, каб шчэзнуць.

Гебр 9

¹ Дык і першы [запавет] меў пастановы служэньня і сьвятыню ў сьвеце.

² Бо першы намёт быў збудаваны, і ў ім сьвечнік, і стол, і хлябы пакладныя, і завецца ён “Сьвятое”.

³ А за другой заслонай намёт, які завецца “Сьвятое Сьвятых”,

⁴ які мае залатую кадзільню і каўчэг запавету, які абкладзены з усіх бакоў золатам, у якім залатая пасудзіна з маннай, і кій Аарона, што расквітнеў, і табліцы запавету,

⁵ а над ім — херувімы славы, якія ацяняюць перамольню; пра гэта ня варта цяпер казаць падрабязна.

⁶ А калі гэта так збудавана, у першы намёт заўсёды ўваходзяць сьвятары, зьдзяйсняючы служэньне,

7 а ў другі — раз у год адзін першасьвятар, не без крыві, якую прыносіць за сябе і за няведаньне народу.

8 Гэтым паказвае Дух Сьвяты, што яшчэ не адкрыты шлях у сьвятыню, пакуль стаіць першы намёт,

9 які ёсьць прыклад цяперашняга часу, калі прыносяцца дары і ахвяры, якія ня могуць удасканаліць паводле сумленьня таго, хто служыць,

10 якія толькі ў ежы і пітве, і розных абмываньнях і пастановах цела, якія пастаўленья да часу выпраўленьня.

11 А Хрыстос, Першасьвятар будучага добра, прыйшоўшы праз вялікшы і дасканалейшы намёт, не рукамі зроблены, гэта значыць, не такога стварэньня,

12 і не праз кроў казлоў і цялят, але праз уласную кроў, адзін раз увайшоў у сьвятыню, знайшоўшы вечнае выбаўленьне.

13 Бо калі кроў валоў і казлоў і попел каровы, пакрапіўшы апаганеных, асьвячае іх дзеля чыстасьці цела,

14 наколькі больш кроў Хрыста, Які праз Духа вечнага прынёс Сябе беззаганна Богу, ачысьціць сумленьне вашае ад мёртвых справаў дзеля служэньня Богу Жывому?

15 І дзеля гэтага Ён — Пасярэднік новага завету, каб, як станецца сьмерць дзеля адкупленьня парушэньняў, [што былі пры] першым запеце, тыя, якія пакліканыя да вечнае спадчыны, атрымалі абяцаньне.

16 Бо дзе завет, трэба, каб прыйшла сьмерць таго, хто заключыў [яго],

17 бо завет набывае моц ад памёршых; ён ня мае сілы, пакуль жыве той, хто заключыў [яго].

18 Дык і першы [завет] быў усталяваны не без крыві.

19 Бо Майсей, сказаўшы ўсе прыказаньні паводле

Закону ўсяму народу, узяў кроў цялят і казлоў з вадою, і воўнай пунсвай, і ізопам, пакрапіў і саму кнігу, і ўвесь народ,

²⁰ кажучы: «Гэта кроў запавету, які даў вам Бог».

²¹ І намёт, і ўсё начыньне дзеля служэньня таксама пакрапіў крывёю.

²² І амаль усё паводле Закону ачышчаецца крывёю, і без праліцыця крыві не бывае адпушчэньня.

²³ Дык трэба было, каб [рэчы, што паводле] прыкладу таго, што ў небе, ачышчаліся гэтымі, а самі [рэчы] нябесныя — лепшымі за гэтыя ахвярамі.

²⁴ Бо Хрыстос увайшоў не ў сьвятыню, рукамі зробленую, на ўзор праўдзівае, але ў самае неба, каб цяпер зьявіцца перад абліччам Божым за нас;

²⁵ і не дзеля таго, каб шматкроць прыносіць Сябе, як штогод уваходзіць першасьвятар у сьвятыню з чужою крывёй,

²⁶ бо мусіў бы Ён шматкроць цярпець ад заснаваньня сьвету, але Ён цяпер адзін раз зьявіўся на сканчэньні вякоў дзеля адкіданьня грэху праз ахвяру Сваю.

²⁷ І як усім людзям вызначана раз памерці, а пасьля гэтага — суд,

²⁸ гэтак і Хрыстос, раз прынёсшы Сябе [ў ахвяру], каб панесьці грахі многіх, другі раз бяз грэху будзе зьяўлены дзеля збаўленьня тым, якія чакаюць Яго.

Гебр 10

¹ Бо Закон, які мае цень будучага добра, а ня сам вобраз рэчаў, тымі ахвярамі, якія нязьменна прыносяцца штогод, ніколі ня можа зрабіць дасканалымі тых, што прыходзяць [з імі].

² Бо іначай перасталі б прыносіць іх, бо ўжо ня мелі б сьвядомасьці грахоў тых, што служаць, аднойчы

ачышчаныя.

³ Але праз гэтыя [ахвяры] штогод узгадваецца пра грахі,

⁴ бо немагчыма, каб кроў валоў і казлоў забірала грахі.

⁵ Дзеля гэтага [Хрыстос], уваходзячы ў сьвет, кажа: «Ахвяры і дару Ты не захацеў, але цела падрыхтаваў для Мяне.

⁶ Цэласпаленьні і [ахвяры] за грэх Ты не ўпадабаў.

⁷ Тады Я сказаў: “Вось, іду (на пачатку кнігі напісана пра Мяне) учыніць, Божа, волю Тваю”».

⁸ Сказаўшы перш, што «ахвяры, і дару, і цэласпаленьняў, і [ахвяры] за грэх Ты не захацеў і не ўпадабаў», а яны прыносяцца паводле Закону,

⁹ пасья сказаў: «Вось, іду ўчыніць, Божа, волю Тваю». Касуе першае, каб паставіць другое.

¹⁰ Гэтай воляй мы асьвячоныя праз аднакrotnае прынясенне цела Ісуса Хрыста.

¹¹ І ўсякі сьвятар штодня стаіць, спраўляючы служэньне і шматкроць прыносячы тыя самыя ахвяры, якія ніколі ня могуць зьняць грахоў.

¹² А Ён, прынёсшы адну ахвяру за грахі, назаўсёды сеў праваруч Бога,

¹³ чакаючы яшчэ, пакуль ворагі Ягоныя будуць пакладзены як падножжа ног Ягоных.

¹⁴ Бо Ён адным дарам назаўсёды зрабіў дасканалымі тых, якіх асьвяціў.

¹⁵ Сьведчыць жа нам і Дух Сьвяты, бо пасья прадказана:

¹⁶ «Вось запавет, які Я заключу з імі пасья дзён тых, — кажа Госпад, — даючы законы Мае ў сэрцы іхнія, напішу іх і ў думках іхніх,

¹⁷ і грахоў іхніх і беззаконьяў іхніх больш не ўздаю».

18 А дзе адпушчэньне грахоў, ужо непатрэбны дар за іх.

19 Дык, браты, маючы адвагу ўваходзіць у сьвятыню праз кроў Ісуса Хрыста,

20 шляхам новым і жывым, які Ён усталяваў для нас праз заслону, гэта ёсьць цела Сваё,

21 і маючы вялікага Сьвятара над домам Божым,

22 будзем падыходзіць са шчырым сэрцам, у поўні веры, пакрапіўшы сэрцы, [каб ачысьціць] ад сумленьня злога, і абмыўшы цела чыстай вадою.

23 Будзем трымацца няўхільна вызнаньня надзеі, бо верны Той, Які абяцаў,

24 і будзем зважаць адзін на аднаго, заахвочваючы да любові і добрых учынкаў,

25 не пакідаючы зграмаджэньня свайго, як ёсьць у некаторых звычай, але заклікаючы [ў яго], і тым больш, калі бачыце, што набліжаецца дзень той.

26 Бо калі мы самахоць грашым, атрымаўшы пазнаньне праўды, ужо не застаецца ахвяра за грахі,

27 але нейкае жажлівае чаканьне суду і жару агню, які мае пажэрці супраціўнікаў.

28 Хто адкінуў Закон Майсея пры двух ці трох сьведках, бяз літасьці памірае.

29 Наколькі, думаеце, цяжэйшае кары дастойны той, хто Сына Божага патаптаў, і кроў завету, якою ён асьвячоны, за звычайную палічыў, і Духа ласкі зьняважыў?

30 Бо мы ведаем Таго, Які сказаў: «Мне помста, Я аддам», — кажа Госпад». І ізноў: «Госпад будзе судзіць народ Свой».

31 Жахліва трапіць у рукі Бога Жывога!

32 Узгадайце ж ранейшыя дні вашыя, калі вы, прасьветленыя, вытрывалі вялікае змаганьне пакутаў,

33 ці то самі выстаўляныя на зьнявагі і здзекі, ці то стаўшыся супольнікамі тых, якія пераносяць такое.

34 Бо вы і маім путам спачувалі, і рабунак маёмасьці вашае з радасьцю прыймалі, ведаючы, што маеце для сябе ў небе маёмасьць лепшую, якая застанецца.

35 Дык не пакідайце адвагі вашае, якая мае вялікую нагароду.

36 Бо вам патрэбная цярплівасьць, каб, учыніўшы волю Божую, атрымаць абяцаньне.

37 Бо яшчэ крыху, зусім крыху, і надыйдзе Той, Які надыходзіць, і не замарудзіць.

38 «А праведны з веры жыць будзе»; і: «Калі хто будзе хістацца, не ўпадабае яго душа Мая».

39 Мы ж ня хісткія на загубу, але [стаім] у веры на здабыцьцё душы.

Гебр 11

1 А вера ёсьць пэўнасьць у тым, чаго спадзяемся, перакананасьць у рэчах нябачных.

2 Бо ў ёй засьведчаны старэйшыя.

3 Вераю разумеем, што які наладжаны словам Божым, каб з няўнага сталася бачнае.

4 Вераю Абэль прынёс Богу лепшую ахвяру, чым Каін, праз што атрымаў сьведчаньне, што ён — праведны, [бо гэта] засьведчыў Бог пра дары ягоныя; і праз яе ён, памёршы, яшчэ гаворыць.

5 Вераю Энох быў перанесены, што ня ўбачыў сьмерці; і не знайшлі яго, бо перанёс яго Бог. Бо перад перанясьнем ягоным было засьведчана, што ён спадабаўся Богу.

6 А бяз веры спадабацца немагчыма, бо той, хто прыходзіць да Бога, мусіць верыць, што Ён ёсьць і тым, хто шукае Яго, нагароду дае.

7 Вераю Ной, атрымаўшы слова пра тое, што яшчэ не было бачным, у багабойнасьці пабудоваў каўчэг дзеля збаўленьня дому свайго; ёю ён асудзіў сьвет і паводле веры стаўся спадкаемцам праведнасьці.

8 Вераю Абрагам, калі быў пакліканы, падпарадкаваўся, каб ісьці ў месца, якое меў атрымаць у спадчыну, і выйшаў, не разумеючы, куды ідзе.

9 Вераю вандраваў ён на зямлі абяцанай, як на чужой, жывучы ў намётах з Ісаакам і Якубам, суспадчыньнікамі таго самага абяцання;

10 бо ён чакаў гораду, які мае падмуркі, якога майстар і дойдзід — Бог.

11 Вераю і сама Сара атрымала сілу на зачацьце насеньня і не па часе веку нарадзіла, бо верным прызнавала Таго, Які абяцаў.

12 І дзеля гэтага ад аднаго, і пры гэтым амярцьвелага, нарадзілася гэтак шмат, як зорак у небе і як незьлічоны пясок на ўзьбярэжжы мора.

13 Усе яны памерлі ў веры, не атрымаўшы абяцанняў, але толькі здалёк бачачы іх, і маючы пэўнасьць, і вітаючы [іх], і прызнаючы, што яны — чужынцы і вандроўнікі на зямлі.

14 Бо тыя, што гэтак кажуць, паказваюць, што яны бацькаўшчыну шукаюць.

15 І, калі б яны памяталі тую, з якое выйшлі, мелі б час вярнуцца.

16 Але яны лепшага жадалі, гэта ёсьць нябеснага; дзеля гэтага Бог не саромеецца іх, каб іхнім Богам называцца, бо Ён падрыхтаваў ім горад.

17 Вераю Абрагам, спакушаны, прынёс [у ахвяру] Ісаака, і прынёс адзінароднага, якога прыняў як абяцаньне,

18 пра якога было сказана: «У Исааку будзе названае насеньне табе»,

19 бо ён лічыў, што Бог мае моц і з мёртвых уваскрасіць, дзеля чаго і атрымаў яго як прыклад.

20 Вераю ў будучае дабраславіў Исаак Якуба і Эзава.

21 Вераю Якуб, паміраючы, дабраславіў кожнага з сыноў Язэпа і пакланіўся на верх кія свайго.

22 Вераю Язэп, канаючы, пра выхад сыноў Израіля нагадаў і загадаў наконт костак сваіх.

23 Вераю Майсей па нараджэньні тры месяцы быў хаваны бацькамі сваімі, бо яны бачылі, што хлопчык мілы [Богу], і не спалохаліся валадарскага загаду.

24 Вераю Майсей, стаўшыся дарослым, адмовіўся называцца сынам дачкі фараона

25 і выбраў лепш пакутаваць з народамі Божым, чым мець часовую прыемнасьць грэху,

26 зьявляючы Хрыстовую палічыўшы большым багацьцем, чым скарбы эгіпецкія; бо ён на нагароду ўглядаўся.

27 Вераю пакінуў ён Эгіпет, не спалохаўшыся ярасьці валадарскай, бо непахісны быў, быццам бачачы Нябачнага.

28 Вераю ўчыніў ён Пасху і праліцьцё крыві, каб не крануў іх той, які нішчыў першародных.

29 Вераю перайшлі яны праз Чырвонае мора, як па сухім; на што спакусіўшыся, Эгіпцяне былі патопленыя.

30 Вераю ўпалі мury Ерыхону, як абыходзілі [іх] сем дзён.

31 Вераю Рахаў распусьніца, з супакоем прыняўшы выведчыкаў, не загінула з тымі, якія не скарыліся.

32 І што яшчэ скажу? Бо ня хопіць мне часу, каб распавядаць пра Гедэона, Барака, пра Самсона і Ефтая, пра Давіда і Самуэля, і пра прарокаў,

33 якія вераю перамагалі валадарствы, чынілі праведнасць, атрымлівалі абяцаньні, загароджвалі пашчы ільвоў,

34 тушылі сілу агню, уцякалі ад вострыва мяча, умацоўваліся ад слабасці, ставаліся дужымі ў бітве, прымушалі ўцякаць табары чужынцаў,

35 жонкі атрымлівалі памёршых сваіх уваскросанымі; а іншыя былі замучаныя, не дачакаўшыся адкупленьня, каб атрымаць лепшае ўваскрашэнне,

36 іншыя паспыталі здзекаў і тартураў, а яшчэ путаў і вязьніцы,

37 былі каменаваныя, пілаваныя, спакушаныя, былі забіваныя мячом, бадзяліся ў авечых і казіных скурах, маючы нястачу, прыгнёт, нягоды;

38 тыя, якіх сьвет ня быў варты, туляліся па пустынях і горах, па пячорах і шчылінах зямлі.

39 І ўсе яны, што засьведчаныя вераю, не атрымалі абяцаньня,

40 бо Бог прадугледзеў адносна нас нешта лепшае, каб яны не бяз нас асягнулі дасканаласьць.

Гебр 12

1 Дык і мы, маючы навокал нас гэткае воблака сьведкаў, адкінуўшы ўсякі цяжар і грэх, які нас блутае, з цярплівасьцю будзем бегчы ў змаганьні, што ляжыць перад намі,

2 углядаючыся на Пачынальніка і Завяршальніка веры, Ісуса, Які замест радасьці, што была перад Ім, вытрываў крыж, пагардзіўшы сорамам, і сеў праваруч пасаду Богага.

3 Бо паразважайце пра Таго, Які вытрываў гэтакую супраць Сябе варажнечу ад грэшнікаў, каб вы не зьнемагаліся, саслабеўшы душамаі вашымі.

⁴ Вы яшчэ не да крыві ваявалі, змагаючыся супраць грэху,

⁵ і забыліся пра пацяшэньне, якое зьвяртаецца да вас, як да сыноў: «Сыне мой! Ня грэбуй настаўленьнем Госпадавым і не слабей, калі Ён цябе дакарае.

⁶ Бо каго любіць Госпад, таго карае, і бічуе ўсякага сына, якога прыймае».

⁷ Калі вы зносіце пакараньне, Бог ставіцца да вас, як да сыноў. Бо ці ёсьць гэтакі сын, якога не карае бацька?

⁸ А калі вы без пакараньня, удзельнікамі якога сталіся ўсе, дык вы — **байструкі**, а не сыны.

⁹ Да таго, калі мы мелі бацькоў цела нашага, якія нас каралі, і саромеліся перад імі, ці ня шмат больш маем падпарадкоўвацца Айцу духаў і будзем жыць?

¹⁰ Бо тыя каралі, як самі думалі, на некалькі дзён; а Ён — **на карысьць** [нашую], каб нам удзельнічаць у сьвятасьці Яго.

¹¹ Усякае ж пакараньне ў цяперашні час здаецца ня радасьцю, але смуткам; а пасля дае навучаным праз яго мірны плод праведнасьці.

¹² Дзеля гэтага выпрастуйце рукі, што апусьціліся, і калені, што самлелі,

¹³ і сыцежкі простыя рабіце нагамі вашымі, каб кульгавае нікуды ня збочыла, а лепш было аздароўленае.

¹⁴ Імкніцеся да супакою з усімі і да сьвятасьці, без якое ніхто ня ўбачыць Госпада,

¹⁵ гледзячы, каб хто ня страціў ласкі Божае; каб які корань горычы, вырашы ўверх, не зрабіў шкоды, і каб праз яго не занячысьціліся многія;

¹⁶ каб не было якога распусьніка ці паганага, як Эзаў, які за адну ежу аддаў першародзтва сваё.

¹⁷ Бо ведаеце, што і пасля ён, хочучы ўспадкамеіць дабраслаўленьне, быў адкінуты, бо не знайшоў месца

навяртаньня, хоць і шукаў яго са сьлязьмі.

18 Бо не падыйшлі вы да гары, да якой [можна] дакрануцца і якая палае агнём, ані да віхуры, і цемры, і буры,

19 ані да гуку трубы і голасу словаў, пра якія тыя, што чулі, прасілі, каб да іх не было больш слова,

20 бо ня вытрымалі перасьцярогі: «Калі і зьвер кранецца гары, будзе ўкаменаваны ці стралою забіты»,

21 і гэткая жаклівая была тая праява, што Майсей сказаў: «Я напалоханы і трасуся».

22 Але вы падыйшлі да гары Сыён і да гораду Бога Жывога, да нябеснага Ерусаліму і да дзясяткаў тысячаў анёлаў,

23 да вальнага зграмаджэньня і царквы першародных, якія запісаныя ў небе, і да Бога, Судзьдзі ўсіх, і да духаў праведных і дасканалых,

24 і да Пасярэдніка новага завету, Ісуса, і да крыві пакрапленьня, якая лепш за Абэлеву гаворыць.

25 Глядзіце, не адварніцеся ад Таго, Які гаворыць. Бо калі тыя не ўцяклі, што адварнуліся ад таго, які прамаўляў на зямлі, тым больш мы, калі адкінем Таго, Які з неба,

26 голас Якога тады захістаў зямлю, а цяпер абяцаў, кажучы: «Яшчэ раз страсяну ня толькі зямлю, але і неба».

27 А [словы] «яшчэ раз» паказваюць на зьмену таго, што хістаецца, як створанага, каб засталася тое, што не хістаецца.

28 Дзеля гэтага мы, прыймаючы Валадарства непарушнае, будзем мець ласку, праз якую будзем служыць Богу, падабаючыся [Яму], з сарамлівасьцю і багабойнасьцю,

29 бо Бог наш — АГОНЬ, які паглынае.

Гебр 13

- 1 Любоў братня няхай застаецца.
- 2 Пра гасьціннасьць не забывайцеся, бо праз яе некаторыя, ня ведаючы, гасьцявалі анёлаў.
- 3 Памятайце пра вязьняў, нібы ўвязьненыя разам [з імі], і пра тых, што ў нягодах, як тыя, якія самі ў целе.
- 4 Сужонства [няхай будзе] шанаванае ў-ва ўсіх і сужыцьцё беззаганнае; а распусьнікаў і чужаложнікаў будзе судзіць Бог.
- 5 Ня будзьце срэбралюбныя, задавальняючыся тым, што маеце. Бо Ён сказаў: «Не адпушчу цябе і не пакіну цябе»,
- 6 так што, маючы пэўнасьць, мы кажам: «Госпад мне ўспамога, і не спалохаюся, што зробіць мне чалавек?».
- 7 Памятайце правадыроў вашых, якія казалі вам слова Божае; і, аглядаючы вынік жыцьця іх, пераймайце веру.
- 8 Ісус Хрыстос учора і сёньня Той Самы, і на вякі.
- 9 Вучэньнямі рознымі і чужымі не захапляйцеся; бо добра ласкай мацаваць сэрца, а ня ежай, ад якой ня мелі карысьці тыя, што ходзяць [за ёю].
- 10 Мы маем ахвярнік, з якога ня маюць права есьці тыя, якія служаць у намёце.
- 11 Бо як целы тых живёлаў, кроў якіх за грахі прыносіцца першасьвятаром у сьвятыню, спальваюцца па-за табарам;
- 12 дзеля гэтага і Ісус, каб асьвяціць праз кроў Сваю народ, пакутаваў за брамамі.
- 13 Дык выйдзем да Яго па-за табар, пераносячы зьнявагі Ягонья,
- 14 бо мы ня маем тут трывалага гораду, але шукаем будучага.

15 Дык будзем праз Яго прыносіць Богу няспынна ахвяры хвалы, гэта ёсьць плод вуснаў, якія вызнаюць імя Ягонае.

16 Пра дабрадзеянасьць і супольнасьць не забывайцеся, бо гэтакія ахвяры падабаюцца Богу.

17 Слухайцеся правадыроў вашых і будзьце пакорнымі, бо яны чуваюць над душамаі вашымі, як абязаныя здаць справаздачу [за іх], каб яны рабілі гэта з радасьцю, а не ўздыхаючы, бо гэта для вас некарысна.

18 Маліцеся за нас; бо мы перакананыя, што маем добрае сумленьне, у-ва ўсім хочучы жыць справядліва.

19 Асабліва ж прашу рабіць гэта, каб я хутчэй быў вам вернуты.

20 А Бог супакою, Які падняў з мёртвых у крыві вечнага завету вялікага Пастыра авечак, Госпада нашага Ісуса,

21 няхай удасканаліць вас у-ва ўсякай справе добрай, дзеля выкананьня волі Ягонаі, робячы ў вас тое, што даспадобы Яму, праз Ісуса Хрыста, Якому слава на вякі вякоў. Амэн.

22 Прашу ж вас, браты, прыміце слова пацяшэньня, бо я ж крыху напісаў вам.

23 Ведайце, што брат наш Цімафей вызвалены; з ім разам, калі хутка прыйдзе, угледжу я вас.

24 Прывітайце ўсіх правадыроў вашых і ўсіх сьвятых. Вітаюць вас тыя, што з Італіі.

25 Ласка з усімі вамі. Амэн.

**Новы Запавет і Кнігі Старога Запавету
Belarusian New Testament and Books of Old
Testament**

copyright © 2016 John the Forerunner Church of Christians of Evangelical Faith of Minsk City

Language: беларуская

Contributor: John the Forerunner Church of Christians of Evangelical Faith of Minsk City

Новы Запавет і Кнігі Старога Запавету

This translation is made available to you under the terms of the Creative Commons Attribution-No Derivatives license 4.0.

You may share, redistribute, or adapt this Bible translation or extracts from it in any format, provided that:

You include the above copyright and source information.

You do not use this work for commercial purposes.

Pictures included with Scriptures and other documents on this site are licensed just for use with those Scriptures and documents. For other uses, please contact the respective copyright owners.

2021-05-20

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 11 Nov 2022 from source files dated 29 Jan 2022

64be8e54-78c4-5277-8d28-9fc3e21a8e86